

ко, безъ да се споразумѣе съ тѣхъ. Той отговаря, че вишегласието отъ Българско е едностранно и хармонично съ Централния комитетъ отъ вѣнъ. Сития на гладния не знае колко хлѣбъ му трѣбва и малкитѣ рѣки се вливатъ въ голѣмитѣ, вий сте тамъ 20 или 50 души, тукъ въ българско е множеството, та не отъ тукъ да се отива при вази, а вий трѣбва да дожаждате тука. Препоръчва да не се описватъ маскарлъцитѣ, за да ги знае цѣла Европа и всичка България и то тѣзи, които искаме да венчаемъ Отечеството си съ златна свобода. Законитѣ и печатитѣ ни е искалъ чрезъ Георги Живковъ още на 25 априль 1870 год. и 28 октомврий 1871 год.

Писмо до Панайотъ Хитовъ въ Букурещъ отъ 10 май 1871 г. Пише му какъ му е разбралъ работитѣ, че му се радва така слѣпо и какъ разбира времето въ Влашко и Сърбия ли или въ българско, та времето било споредъ тебе носило погрешки, та да се внимава и да се не бърза. Времето въ българско е въ насъ и ний сме въ времето, то насъ обръща и ний него, колкото извѣнъ българско, не дава у х о на никакви обещания. „Брате Панайоте“ пише той, „не сме ли се лжгали отъ тия хора (сърбитѣ)“ на които се надеватъ още нѣкои. Не сме ли имъ били машина, съ която си свършиха работа. Би трѣбвало да си вършимъ и наредимъ работата вжтре, че после де имъ се молимъ за по голѣмото. Хитовъ като е искалъ подробности и сведения отъ вжтрешността, Левски го отправя до Д. Хр. Поповъ въ Турну Мъгурели, търговецъ, който е билъ проводника отъ Българско за централния комитетъ въ Букурещъ и обратно. Ти като чистъ Българинъ и уменъ войвода гледай, ти ли трѣбва да вървишъ по народното вишегласие, както е решило (каквото е решило) или милиони хора следъ една глава. Дай Боже съгласие и любовъ, първо, между народнитѣ ни главатары, пакъ българско име нека е войвода. Докрай нека бжда твой братъ и байрактаръ, ако